Společnost
pro církevní právo

ZRCADLO CÍRKVE

6/2021/2

Aktuality Společnosti pro církevní právo
Praha – Brno – Olomouc – Stříbro

20. června 2021 | 12. ročník

12. červen 2021, Těchlovice u Stříbra, kaple Panny Marie Sněžné: mariánská mužská kongregace ve Stříbře a její přátelé. Foto: Štefan Bodor
12 June 2021, Těchlovice near Stříbro, Chapel of Our Lady of the Snows: Marian Male Congregation in Stříbro and Its Friends. Photo: Štefan Bodor

Věznění a izolace českých biskupů římskokatolické církve v době komunismu

Nová publikace[1] významného českého historika, životopisce biskupů Josefa Hloucha a Karla Skoupého, a pedagoga Františka Koloucha, která vyšla na začátku letošního roku v nakladatelství Academia, se zabývá internací českých biskupů římskokatolické církve mezi léty 1949 až 1968 ze strany komunistického režimu. Autor se ve svém díle zaměřuje zejména na životní osudy pražského arcibiskupa Josefa Berana, brněnského biskupa Karla Skoupého a českobudějovického biskupa Josefa Hloucha.

Kromě krátkého prologu a epilogu je kniha dělena na tři hlavní části nazvané *Pod dohledem*, *Utajené objekty* a *Podivná amnestie*. První kapitola, nazvaná *Pod dohledem*, zkoumá dění v jednotlivých arcidiecézích a diecézích po komunistickém puči z 25. února 1948 a analyzuje roli Státního úřadu pro věci církevní, zřízeného zákonem č. 217/1949 Sb., v pronásledování katolické církve na území Československé republiky. Autor v této části publikace podrobně líčí situaci, kdy byli v první fázi jednotliví čeští arcibiskupové a biskupové z vůle zločinného komunistického režimu fakticky uvězněni ve svých rezidencích a násilně izolováni od vnějšího světa, od svých rodin a od věřících ve svých diecézích. Opomíjena nejsou ani tajná biskupská svěcení, která v této době proběhla na základě mexických fakult.

Ve druhé části nazvané *Utajené objekty* se autor zabývá jednotlivými místy, kde byli nezákonně zadržováni arcibiskup Josef Beran a biskupové Josef Hlouch a Karel Skoupý poté, co byli nuceně transportováni z území jednotlivých diecézí, respektive arcidiecéze. Podrobně popsány jsou jednotlivé zadržovací objekty v Roželově, Kadani, Růžodole, Myštěvsi, Šebetově a Paběnicích, jakož i podrobnosti pobytu internovaných v těchto místech. Autor se zaměřuje především na internační objekt umístěný v areálu zámku v Myštěvsi u Nového Bydžova, jelikož šlo o první místo, kde byli arcibiskup Beran a biskupové Skoupý a Hlouch zadržováni společně, přičemž spolu s nimi zde byl internován i rožňavský biskup Róbert Pobožný.

[1] KOLOUCH, František, *Internace. Věznění a izolace českých biskupů římskokatolické církve v době komunistické totality*, Academia, Praha, 2021, 213 s., ISBN 978-80-200-3156-3.

V poslední části knihy s titulem *Podivná amnestie* autor líčí okolnosti nuceného odchodu arcibiskupa Berana z Československa a propuštění biskupů Skoupého a Hloucha z internace. Podrobně je popsáno diplomatické úsilí kardinála státního sekretáře Agostina Casaroliho, který se svým tlakem na československou vládu významně zasadil o propuštění zadržovaných. Autor v této kapitole rovněž upozorňuje na to, že i po skončení nucené internace byli biskupové Hlouch a Skoupý nadále pronásledováni komunistickým režimem, který si vymínil, že se musí uchýlit do ústraní, mimo území své diecéze. Popisovány jsou rovněž další životní osudy litoměřického biskupa Štěpána Trochty a dalších nespravedlivě odsouzených v rámci vykonstruovaných monstrprocesů 50. let po jejich propuštění, přičemž autor jasně dokazuje, že ani po propuštění komunistická perzekuce těchto osob neustala. Publikace je pak zakončena krátkým epilogem, který pojednává o návratu biskupů Hloucha, Trochty a Skoupého do svých diecézí v létě roku 1968.

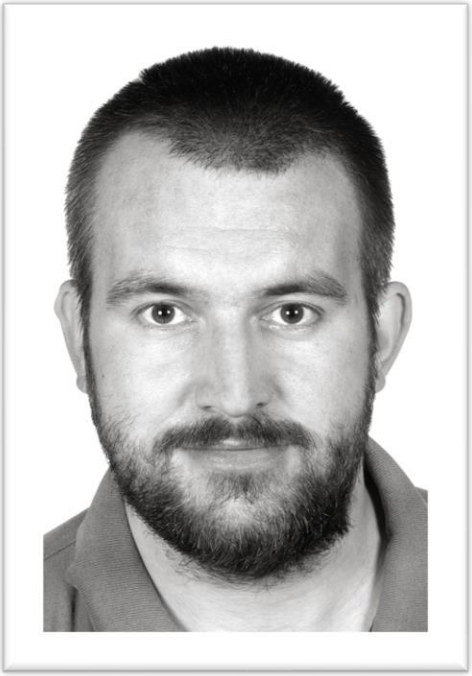

Závěrem je třeba konstatovat, že publikace Františka Koloucha je přehledně členěna, přičemž vlastní text je hojně doplňován dobovými dokumenty, fotografiemi a korespondencí, jakož i krátkými životopisy jednotlivých zmiňovaných osob, což ještě více umocňuje celkovou poutavost knihy. Publikaci *Internace. Věznění a izolace českých biskupů římskokatolické církve v době komunistické totality*, která odhaluje nové, méně známé informace, a dokazuje tak nezměrný rozsah zločinů, kterých se komunistický režim na katolické církvi dopustil, lze jednoznačně doporučit všem zájemcům o danou problematiku.

Mgr. Jan Beránek
(na snímku vlevo)

Gratulace k výročí kněžských svěcení

Měsíc červen je měsícem obvyklých kněžských svěcení. Mnoho z katolických kněží v naší zemi slaví toto své krásné výročí, tj. vzpomínku na událost, která je v jejich životě jednou z nejvýznamnějších. Nelze ani vypovědět, kolik z našich přátel toto výročí v nejbližších dnech bude slavit. Ale společné výročí dvou našich kanonistů a profesorů bychom rádi zmínili:

O slavnosti svatých apoštolů Petra a Pavla dne 29. června oslaví 30. výročí svého kněžského svěcení P. Damián Němec OP a P. Jiří Rajmund Tretera OP. Oba byli 29. června 1991 vysvěceni v kostele sv. Michala v Olomouci, kdysi tradičně dominikánském, olomouckým arcibiskupem Františkem Vaňákem.

Oběma oslavencům a vůbec všem kněžím přejeme ještě dlouhá léta na vinici Páně!

Opustil nás JUDr. Václav Král (1926–2021)

S lítostí sdělujeme, že v úterý 11. května 2021 odešel na věčnost nejstarší člen Společnosti pro církevní právo JUDr. Václav Král, významný český advokát, lingvista, spisovatel a cestovatel.

Po studiu na Právnické fakultě Univerzity Karlovy začal pracovat v podniku zahraničního obchodu, kde mohl využít svou výbornou znalost pěti cizích jazyků. Po maďarském národním povstání v roce 1956 však dostal výpověď. Na začátku šedesátých let se mu podařilo dostat do advokacie, do Advokátní poradny č. 1. Věnoval se především devizovému, dědickému či rodinnému právu. Často zastupoval i v zahraničí, mezi jiným v jižní Americe. Po sametové revoluci se stal vedoucím mezinárodního oddělení České advokátní komory. Mohl si také svobodně užívat cestování – navštívil okolo 70 zemí světa! Napsal a vlastním nákladem vydal tři knížky. Dvě jsou o jeho vzpomínkách na advokátní praxi a nejzajímavější kauzy[2] a jedna je o cestování.

JUDr. Václav Král byl pravidelným účastníkem večerů Společnosti pro církevní právo, kde se projevoval jako nadšený diskutér. Často se stýkal se svými přáteli z řad členů Společnosti pro církevní právo JUDr. Vladimírem Mindlem, jeho manželkou Ing. Janou Mindlovou, CSc., JUDr. Karlem Čermákem, JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem, Ph.D., Prof. Jiřím Rajmundem Treterou a doc. Zábojem Horákem.

Poslední rozloučení s JUDr. Václavem Králem se uskutečnilo v pátek 4. června 2021 v Kostele Panny Marie pod řetězem v Lázeňské ulici v Praze 1.

Dovolujeme si upozornit na velmi zajímavý rozhovor v *Advokátním deníku*, v němž JUDr. Václav Král vzpomíná nejen na svou právnickou profesi, a který naleznete na adrese <https://advokatnidenik.cz/2021/05/27/do-advokatniho-nebe-odesel-nestor-ceske-advokacie-judr-vaclav-kral/>.

Mgr. Jakub Nagy

[2] Viz např. KRÁL, Václav, *Co život dal aneb advokát vzpomíná*, Praha, 2019, 144 s.

Místní skupina v Olomouci

Damián Němec obdržel profesorský diplom

S velikou radostí sdělujeme, že v pátek 4. června 2021 obdržel předseda Místní skupiny Společnosti pro církevní právo v Olomouci a náhradník jejího pracovního výboru P. Damián Němec OP, vedoucí Katedry církevních dějin a církevního práva Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého, garant oboru církevního a konfesního práva na Univerzitě Palackého v Olomouci, ve staroslavném Karolinu v Praze *diplom univerzitního profesora*.

Svému milému kolegovi, který patří mezi čelné české kanonisty, k tomuto významnému povýšení a uznání jeho životního díla srdečně gratulujeme.

4. červen 2021: Praha, Karolinum. Zleva ministr školství Robert Plaga a Prof. Damián Němec OP.

Foto: MŠMT

Místní skupina ve Stříbře

Z činnosti naší skupiny v květnu a červnu 2021

Členové místní skupiny Společnosti pro církevní právo ve Stříbře se aktivně účastní činnosti řady farností ve stříbrském regionu. V neděli 16. května 2021 se zúčastnili *pobožnosti u sochy svatého Jana Nepomuckého ve Stříbře* na místě zvaném U Branky. Stříbrský farář P. Mgr. Miroslav Martiš, SChLJ, živým způsobem zpřítomnil 300. výročí blahořečení tohoto světce. Vzpomněl, že to bylo právě 31. května 1721, kdy papež Inocenc XIII. našeho velikého rodáka z Nepomuku blahořečil.

Členové Společnosti manželé Jaroslav a Jiřina Barhoňovi, pod jejichž vedením postupně vstává kostel sv. Martina v Racově z trosek, připravili u příležitosti *Noci kostelů* v pátek 28. května 2021 tentokrát na dalším místě, v sousedním *kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Starém Sedle* nádherné setkání. V rámci programu Noci kostelů uspořádali s dalšími farníky ve výše uvedené svatyni ve Starém Sedle výstavu liturgických rouch a liturgických předmětů, kterou doprovodil poutavou přednáškou P. Miroslav Martiš, SChLJ (na snímku vlevo). Přednáška nám přinesla mnoho zcela nových, poutavých a nečekaných informací. V kostele byl instalován kutilský koutek, kde si navíc každý mohl vyzkoušet své řezbářské umění.

Oba kostely, sv. Martin v Racově a Nanebevzetí Panny Marie ve Starém Sedle, spadají od ledna 2021 do farnosti Kladruby, jejímž administrátorem exccurendo je stříbrský farář P. Miroslav Martiš.

Na začátku června byla po tříleté rozsáhlé rekonstrukci znovu *požehnána katedrála svatého Bartoloměje v Plzni*. Autorem projektu rekonstrukce je Ing. Jan Soukup z Atelieru Soukup Opl Švehla. Diecézní poutě do katedrály, která se uskutečnila 5. června 2021, se účastnilo i několik našich zástupců. Slavnou mši svatou celebroval auxiliární biskup pražské arcidiecéze Mons. Václav Malý. Pozván byl tím spíše, že má k plzeňským kostelům úzký vztah.

Vždyť právě hned po svém kněžském svěcení v roce 1976 působil v Plzni jako kaplan. Při mši svaté účinkoval sbor Schola z farnosti Plzeň – Bory, kde několik let působil P. Miroslav Martiš jako farář. Scholu řídí Ing. Antonín Švehla, projektant z Atelieru Soukup Opl Švehla, nový člen Společnosti pro církevní právo. Stříbrskou farnost zastupovali kromě P. Miroslava Martiše paní Ing. Teresa Kupec a Bc. František Kratochvíl, vesměs členové Společnosti pro církevní právo.

Mariánská mužská kongregace, církevní sdružení se sídlem ve Stříbře, založená z biskupství v Řezně (Regensburgu), se setkala 12. června 2021 při slavnostní mši svaté v kapli Panny Marie Sněžné v Těchlovicích u Stříbra. A jak je jejím úkolem, vystupovala aktivně pod vedením P. Miroslava Martiše při posvátné liturgii. Téměř všichni členové Mariánské mužské kongregace jsou členy Společnosti pro církevní právo, takže spolu tvoří úzké společenství.

Členové místní skupiny Společnosti pro církevní právo ve Stříbře se těší na další nové akce, jakmile dojde k dalšímu uvolnění z omezení nařízených v důsledku čínské epidemie, která nás tak dlouho a nepříjemně soužila.

Bc. František Kratochvíl
předseda Místní skupiny SPCP ve Stříbře

Místní skupina v Brně

Konference Církev a stát je ve stadiu příprav

Jako každým rokem vrcholí i letos v průběhu června příprava na zářijovou mezinárodní a národní konferenci Církev a stát, která se tradičně koná každoročně v tuto dobu. Letos to bude již 27. ročník. Jsme rádi, že jsme se mohli sejít dokonce i v loňském roce, v malé proluce, která byla mezi úděsnými omezeními možnosti se setkávat, neboť čínská nemoc, která řádila na celém zemském povrchu, se nevyhnula ani naší vlasti. Byl to čtvrtek 17. září 2020, kdy jsme se všichni opět viděli a přišli i hosté, přestože celkový počet účastníků byl oproti jiným létům o něco omezenější. Kdo by chtěl zavzpomínat na toto naše setkání, může si najít zprávu z pera Záboje Horáka, uveřejněnou v Revue církevního práva č. 81–4/2020 na stranách 87–89.

Jak bylo dohodnuto v korespondenci mezi tajemníkem Místní skupiny Společnosti pro církevní právo v Brně dr. Jaroslavem Benákem a vedením Společnosti v Praze, tématy letošního setkání budou **Duchovní péče v nemocnicích a zapojení duchovních do multidisciplinárních zdravotnických týmů, Duchovní péče v dopravních sítích, zejména na železnici, podle příkladu sousedních zemí (zejména Německa)** a **Realizace majetkového vyrovnání v České republice**. Věříme, že v příštím čísle Zrcadla církve budeme moci publikovat upřesnění data konference a další pokyny pro účastníky.

Sdružení pro podporu humanizace zdravotnictví

Děkujeme, že do Sdružení pro podporu humanizace zdravotnictví se již přihlásilo několik spolupracovníků a věříme, že měsíc po měsíci bude naše společenství růst. Dnes bychom rádi všechny upozornili na konferenci *Církev a stát*, která se má konat v září 2021 na Právnické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Prosíme, můžete se laskavě podívat do rubriky *Místní skupina v Brně* na předešlé stránce tohoto vydání Zrcadla církve na bližší informace.

Máme radost, jak se nám scházejí příspěvky a vzpomínky těch, kteří se s ostatními chtějí podělit o své zkušenosti z nemocniční péče, a tak přispět k tomu, oč usiluje naše sdružení. Napomoci humanizaci v celém našem zdravotnictví, a především v nemocnicích, domech bolesti, tělesné i duševní. A současně domech odloučenosti.

Dnes jako první dvě vlaštovky zařazujeme příspěvek ze žhavé současnosti, který nám poslala *Ing. Mgr. Petra Lorencová*, nemocniční kaplanka v nemocnici Brandýs nad Labem a Nemocnici Nymburk, a vzpomínku z doby před více než půl stoletím z pera pamětníka *P. Jiřího Rajmunda Tretery OP*. Zde jsou:

Vzor Edity Steinové a mé rozhodnutí angažovat se v nemocničním kaplanství

1. Edita Steinová – Svatá Terezie Benedikta od Kříže – jako inspirátorka

Co zasáhlo do mého života mohutným dojmem, byla četba o obrácení Edity Steinové, úžasné ženy, která dovede ovlivnit životy druhých obrovským množstvím svých vlastností i činů. Stala se pro mě nejen inspirátorkou, ale hlavně životní průvodkyní.

Jaká byla má první inspirace? Myslím, že svým způsobem skutečně originální. Velmi jsem ji uznávala a měla ráda. Když jsem četla o jejím obrácení, o nadšení při četbě Života Terezie od Ježíše, odhodlala jsem se také si tento Život přečíst. A to ve mně probudilo mé veliké nadšení pro obě Terezie, pro jejich Karmel. Stejně jako Edita Steinová mám chuť říci o knize i o Terezii od Ježíše totéž – „Tak tohle je pravda“.

Na životě Edity Steinové mě fascinuje a neskutečně inspiruje její neuvěřitelná akčnost. Po svém obrácení, když se rozhodla, že chce být pokřtěna, ničím se nezdržovala, ale okamžitě nakoupila a nastudovala veškerou potřebnou literaturu.

Když přemýšlela, jak pomoci na začátku války židovskému národu, rozhodla se, že pojede do Říma, poprosí o soukromou audienci a při té požádá Svatého Otce o napsání encykliky. Tento postoj činu je mi skutečně vlastní, a proto mě moc těší, že to mám společné s takto úžasnou svatou ženou.

V dalších vlastnostech, darech již zůstává inspirací nedosažitelnou. Byla ztělesněním dobroty a lásky, byla velmi laskavá. Uměla podpořit slabé a usadit příliš namyšlené. Byla velmi skromná, pokorná.

Především to však byla žena velmi hluboké víry, duchovního života. Její žádost převorce karmelitek, aby jí bylo dovoleno nabídnout sebe samu jako smírnou oběť za opravdový mír – to je opravdu jen těžce pochopitelný mimořádný a obdivuhodný čin. Říkala: roztažené ruce Ukřižovaného tě chtějí přitáhnout k jeho srdci. Chce tvůj život, aby ti mohl dát ten svůj. Nádherná slova! A neuvěřitelně těžká k přijetí…

2. Kde dnes vidím největší nouzi a nebezpečí

Ve světě je všude mnoho problémů – válečné konflikty, chudoba, pronásledování křesťanů, různých etnických skupin. O tom všem se můžeme denně dočítat mnoho zpráv, ale nejsou to bezprostřední problémy naší vlasti, naší části Evropy.

Velký problém, se kterým se setkávám denně při své práci nemocničního kaplana, je krize mezilidských vztahů. Často se pohybuji po léčebně dlouhodobě nemocných (LDN) a denně tam vidím smutek, osamocenost, zoufalství starých a nemocných lidí. Úcta a láska ke stáří se opravdu vytrácejí.

Jen malá část starých pacientů má ten úžasný dar, že žijí milováni svými bližními, že cítí, že jim na nich záleží. Že vnímají jejich lásku, jejich péči.

Většinou však zůstávají osamocení. Někteří se s touto situací vyrovnávají lépe, nacházejí ještě smysl života, motivaci. Jiní jsou na tom hůře.

Co říci starému pánovi, který touží po svém návratu domů, kterého ale syn doma již nechce? O kterého se nechce starat? A tak zůstává v nemocnici a nechápe, proč nemůže domů, proč mu hledají nějaký domov.

Co říci paní, která myslela, že má milujícího manžela, ale najednou se o ni nechce starat a posílá ji do domova?

To staří, ranění těžce snášejí, ale pohled z venku je ještě smutnější: ta bezohlednost – dokud je člověk zdravý – využívat ho, a když už nemůže, ať se stará sám.

3. Co mám dělat

Jediné řešení této situace našla opět Edita, i když za trošku jiných okolností. Joanne Mosleyová v knize *Edita Steinová jako žena modlitby* o ní píše: Edita odcházela do hovorny s touhou poskytnout návštěvníkovi útěchu, a poté spěchala do kaple, aby svěřené problémy předložila před svatostánek, nad nímž visel obraz ukřižovaného Krista v životní velikosti.

4. O co chci prosit Boha

Prosím ho za zdravotnická zařízení, ve kterých se pohybuji.

– Za personál, aby dal pacientům pocítit především lásku, zájem, ochotu pomoci.

– Za uzdravující se pacienty a ty uzdravené, aby je zdraví netrápilo a aby vnímali lásku a péči svých bližních.

– Za umírající, aby příliš netrpěli, a stejně jako lotr na kříži po Kristově pravici se dokázali spolehnout na Boží milosrdenství.

– Za zemřelé, aby jim nic nebránilo, žít trvale a navždy v Boží přítomnosti.

Petra Lorencová, nemocniční kaplanka

Sedmiletý sám v infekčním pavilonu

Psal se rok 1947. Bylo mně tehdy sedm let. Na sklonku prázdnin, když jsem se již těšil do druhé třídy obecné školy, jsem onemocněl. Byla to spála. A hned na to rychlá hospitalizace v infekčním pavilonu pražské nemocnice Na Bulovce. A tam jsem pak strávil celý jeden měsíc svého života. V izolaci. Bez rodičů, sourozenců, bez kohokoliv blízkého. Na pokoji spolu se dvěma dalšími malými chlapci a s jedním mně neznámým dospělým pacientem.

Moji rodiče i návštěvníci ostatních pacientů směli s námi mluvit jen v návštěvních hodinách, z ochozu kolem pavilonu, přes zavřené dvojité okno. Neslyšeli jsme se, jen na sebe mávali a psali cedule s jedním, dvěma slovy. Dopisy jsem rodičům ani nikomu jinému psát nesměl, prý aby se nepřenesla infekce. Rodičům pak někdo z lékařů řekl, že se nemusí o mě bát, na každém pokoji je od té doby, co se jeden chlapec oběsil, vždycky jeden dospělý pacient, aby dával pozor.

Styk se školou, výchovný a vzdělávací proces byl přerušen. Vše jsem musel později dohánět. I v náboženství. V nemocnici o Bohu ani slovo. Nepamatuji se, že bych se modlil, jak mě k tomu doma vedla maminka a ve škole učitelka náboženství. Něco takového se ve veřejných zdravotnických zařízeních přece nedělalo, aspoň tehdy už ne, ač to bylo ještě před komunistickým pučem.

Nejdříve ale přece jen uvedu jednu hezkou, lidsky teplou vzpomínku. V blízkém nemocničním pokoji, na stejné chodbě, ve dne v noci pečovala o kupu asi osmi malých, tří– až pětiletých dětí, jedna starší paní, v oděvu nikoliv zdravotnickém, zřejmě k této službě nemocnicí najatá. Ta po nějaké době vypozorovala, že ostatním klukům v okolí povídám pohádky, a že mně to docela jde. A tak mě začala zvát, abych každý den přišel k ní, do batolecího pokoje, a vyprávěl pohádky těm jejím svěřeným batolatům. Děti v postýlkách stály, opíraly se rukama o mřížky, vždy se moc těšily, a dávaly vůbec najevo velkou radost. Dokonce mě i opravovaly, když jsem nějakou pohádku neříkal stejnými slovy, jako předešlý den.

Ale k tomu pěknému se druží vzpomínka velmi nepěkná. Zlobná byla totiž reakce jedné zdravotní sestry, která nejen mne, ale i jiné větší kluky, trvale a vysloveně šikanovala. Vždy přišla na to, čeho se kdo bojí, a tím ho strašila (že dostane injekci nebo klystýr). Na mě si zasedla mimořádně (proč, to nevím) a psychicky mě trápila, jak jen mohla. Den po dni.

Všichni to viděli a slyšeli. Hodná paní z batolecího pokoje se bála zasáhnout, stejně tak i ten dospělý pacient, co s námi byl na pokoji. Tak jsem si dodal odvahy a postěžoval jsem si při dopolední vizitě ošetřující lékařce. Ale ani ta nereagovala. Jen se trapně usmívala a případ zamlouvala.

Několik dní potom se mně přihodila zvláštní věc. V noci jsem pocítil uprostřed spánku jakési nutkání vstát, jít z pokoje ven, kráčet po chodbě a o několik pokojů dále, v dívčím pokoji, kde se den před tím jedno lůžko uvolnilo (což jsem nějak věděl), se na tom prázdném lůžku, bez lůžkovin, pohoupat, čímž jsem splnil jakýsi „vyšší“ úkol. Pak mě to zase pudilo vrátit do svého pokoje, pěkně do svého lůžka. Jedna dívka v tom pokoji se zřejmě, i když jsem byl potichu, při tom probudila a celá zkoprnělá na mě zírala, protože o tom druhý den všem dětem v pavilonu tu senzaci vyprávěla.

Dobře si pamatuji, že jsem měl při celém tom svém „pochodu“ zavřené oči a ruce předpažené, na nic jsem nenarazil, všem překážkám se vyhnul. No, zkrátka, po letech, až někdy

v dospělosti, jsem se dověděl, že takové poruše se říká náměsíčnictví (ač žádný měsíc nesvítil, na chodbě byla tma). V závěru mé anabáze mně však v přítmí spatřila ta zlá sestra a ze své kukaně vyběhla a začala láteřit. No nic, lehl jsem si a spal dál. Jenomže to tajemné puzení se později ozvalo zase, a opět jsem vyšel z pokoje. Tam ale už číhala ta babizna v rouše sestry a hned začala řvát a vyhrožovat mně. Tak mě probudila a bylo mně tak příšerně zle…

K její cti však musím podotknout, že to někam zapsala, takže mě dopoledne navštívil mně neznámý doktor a pěkně mě prohlédl. Po létech jsem si uvědomil, že to asi byl psychiatr. Dokonce to osobně hlásil mým rodičům s tím, aby pro budoucnost neměli strach, že to nebyla duševní porucha, jen následek dlouhotrvajících teplot. Měl jistě pravdu. V životě se mi to již nepřihodilo. Nemyslím, že za to mohla ta zlá sestra a její zlovolnost. Ale to, jak mně probudila a jak mně vyhrožovala, to bylo špatné. Ač jsem tomu panu doktoru nic neřekl (tak jsem byl vyplašen z toho „skandálu“, kterého jsem se “dopustil“), mnohé se najednou změnilo. Hodná paní odvedle i ten dospělý pacient si začali zlé sestry všímat a bránit mě proti jejím zásahům.

Na všechny ostatní útrapy nemoci, i na křivdy, které jsem jako dítě prožil v nemocnici i jinde, jsem zapomněl, nebo v mém vědomí nezanechávají žádnou negativní stopu, ale ta šikana v infekčním pavilonu Bulovky, ta mě bolí dodnes, i po sedmdesáti letech.

Po dosažení svobody v naší vlasti na konci roku 1989, se tato vzpomínka stala pro mne jednou z pobídek, abych se zasazoval o zřízení duchovní péče o všechny pacienty, kteří o ni žádají, ve všech nemocnicích a léčebných ústavech. Neboť bylo by možné, aby se mi tam na Bulovce dělo ono příkoří, o němž jsem vyprávěl, kdyby tam byl zaměstnán aspoň jeden nemocniční kaplan, tedy někdo, kdo je náplní své práce určen k tomu, aby si mu pacient mohl postěžovat, a on ho potěšil a možná i zjednal nápravu? A kdo má čas se s pacienty bavit a všímat si jich i jinak než po čistě profesní stránce?

Jiří Rajmund Tretera, kněz, právník a učitel

Periodikum Zrcadlo církve, Aktuality Společnosti pro církevní právo Praha – Brno – Olomouc – Stříbro vydává a rozesílá Společnost pro církevní právo, z. s., Sudoměřská 25, 130 00 Praha 3.

Fotografie na titulní straně: 12. červen 2021, Těchlovice u Stříbra, kaple Panny Marie Sněžné: mariánská mužská kongregace ve Stříbře a její přátelé. Foto: Štefan Bodor. 12 June 2021, Těchlovice near Stříbro, Chapel of Our Lady of the Snows: Marian Male Congregation in Stříbro and Its Friends. Photo: Štefan Bodor

Šéfredaktor: P. Jiří Rajmund Tretera OP
Zástupce šéfredaktora: Záboj Horák
Redakční rada: Jan Beránek, Vojtěch Círus, Tomáš Grundza, Jakub Nagy, Marek Novák
Úprava fotografií: Antonín Krč

Starší čísla online: spcp.prf.cuni.cz/aktuality. Zrcadlo církve vychází dvakrát měsíčně.
spcp@prf.cuni.cz

ISSN 2695-0111